

Vztah zaměstnavatel – zaměstnanec

Výňatek z knihy CESTA K POZNÁNÍ od pana Antonína Mareše

Skutečná demokracie – práce.

Zde jen Antonín Mareš vypíchl podstatné rysy z definice PRÁCE:

Práce

Mzda za vykonanou práci nemůže a není odměnou za tuto práci, ale je a musí být chápána jako podíl na výtěžku získaného výrobou, či prodejem zboží nebo služeb. Zaměstnanec se tak stává spolu partnerem zaměstnavatele a je s ním v rovnoprávném postavení. Mzda se vypočte z poměrů, které přísluší hodnotě vykonané práce, a tak vlastně je i zaměstnavatel placen tímto způsobem ze společného výtěžku. Zaměstnavatel pak má tím eminentní zájem na rozvoji a vzestupu svého pracovníka, i na jeho společenském uplatnění. To proto, že jeho odchod by způsobil odchod i části „kapitálu“. Tímto způsobem, který nemění nic na dosavadní výši odměn, ale zásadně je představuje z hlediska významu, dochází k zásadní změně. Touto změnou je zcela nový vztah zaměstnavatel – zaměstnanec.

Z uvedeného důvodu, změny těchto vztahů, pozbude na významu jakékoliv obchodní tajemství, a toky informací, peněz a to včetně odměn, se stanou zcela otevřené.

To je ten nejdůležitější vztah. Zrovna tak je nutno napravit i všechny ostatní vztahy jak mezi sebou, tak i k ostatním partnerům, kteří se účastní spolupráce. Tak pochopitelně uklízeč nemůže být nevzdělaný hlupák a obchodní cestující také namůže být jen doručovatel našich výrobků. **Všichni účastníci spolupráce se musí dostat na úroveň rovných přístupů a pak lze od této spolupráce očekávat neuvěřitelné.**

První na co musíme definitivně zapomenout je náš osobní finanční prospěch. Dokud tomu tak nebude, tak jsme svázáni svým vyzařováním s vnějším světem a jsme na něm závislí. Jsme těmi, kteří dosud plně neakceptovali svobodu, jako vnitřní stav a tím nejsme schopni objektivně zhodnotit rovnost jak ve vnějším, tak ve svém vnitřním stavu. To pochopitelně vede k nemožnosti skutečné spolupráce tak, jak je zde naznačena.

Teprve člověk, který definitivně zpracoval svobodu a opět jí zařadil do svého vnitřního stavu, podobně jako Rom, je schopen dalších stupňů a to akceptovat rovnost i spolupráci na tvůrčím principu. Je to něco co Rom už nemůže. Ne proto, že by byl špatný, ale prostě proto, že mu chybí principy duše rozumové a především vědomé, které to umožňují. Cesta Romů bude ještě dlouhá, ale na druhou stranu jsou to oni, kdo se svým žitím mezi námi de facto obětují nám, a ukazují nám co to ta vnitřní svoboda ve skutečnosti je. Ukazují nám něco, co jsme vývojem ztratili, a opět musíme získat. Buďme jim za to vděční.

Takže tato spolupráce tvůrčího charakteru bude podobná skutečné diskusi, ve které diskutující řeší problémy ne tím, že by předkládali hotová řešení a ty pak hájili do „morku kostí“, ale tak, že se snaží z navrhovaných řešení vybrat jejich rysy. Ty se pak spojují a na nich se vytváří další závěry, z kterých se v následném kole opět vytvoří jen vstupní hodnoty, ke kterým jsou opět přidány nové příspěvky, a to tak dlouho, dokud se daný problém bezezbytku nevyřeší. Zde je jasné, že není důležité, kdo a jak přispěl do diskuse, ale je důležitý výsledek.

Podobně i tato spolupráce tvůrčího charakteru je spoluprací na řešení problému a nikoliv na prosazení sebe sama. Je tedy poctou pro toho, kdo se této spolupráce účastní a je to ve skutečnosti i jeho naplněním. Všechna tato konstatování je nutné brát doslova a to přesto, že dnes se takto věci a problémy neřeší. Je to otázkou teprve blízké budoucnosti. V ní dojde k radikálnímu přehodnocení celého komplexu vztahů lidí navzájem. V budoucnu bude čest mít možnost pracovat. Protože práce se bude odvíjet pouze na schopnosti daného jedince být schopen spolupráce na tvůrčím principu. Vznikne tak zároveň i nová kasta nezaměstnaných, kteří budou těmi, kdo nebude schopen uvedených činností a zůstanou pouze na Základním příjmu ve smyslu přežívání.

Tento článek byl vytestován na hodnotu pravdivosti 510+ dle Mapy vědomí (Hawkins)